

Zde předložená práce navazuje na moji dřívější studii Maxmiliánova kreditní politika v letech 1574 a 1575 vypracovanou v rámci semináře Vybrané problémy studia raného novověku prof PhDr. Jaroslava Čechury, DrSc., v roce 2005. Prof Čechura se stal také vedoucím tohoto jejího pokračování. Za jeho obětavou pomoc se všemi problémy, nesrovnalostmi, kritickou redakcí textu i přátelské konzultace mu náleží můj vřelý dík. Dále bych rád poděkoval PhDr. Ivaně Ebelové, CSc., PhDr. Janu Županičovi, Ph.D., za velmi nápomocné konzultace a Mgr. Jiřímu Hrbkovi, jenž mě upozornil na důležitou literaturu, která se váže ke zpracovávané látce. V neposlední řadě patří můj obzvláštní dík PhDr. Eduardovi Šimkovi, CSc., jenž tuto práci oponoval.

Téma kreditní politiky nejvyšších představitelů raněnovověkého státu stojí dnes bohužel v české historické vědě na okraji jejího zájmu. Poslední velkou prací, jež se komplexně věnovala úvěrové politice českých panovníků v 16. století byla studie Miloslava Volfa, Královský důchod a úvěr v XVI. století. 1 V současnosti pozorujeme spíše odklon od panovnických dějin k dějinám šlechty.² Moje studie je tak spíše hledá metodologické zázemí i odkazovou rovinu v příspěvcích okruhu historiků okolo vídeňské univerzity, zvláště Privatdoz. Mag. Dr. phil. Peter Rauscher, ao. Univ. Prof Mag. Dr. Friedrich Edelmayer a Prof Dr. Maximilian Lanzinner. V tomto prostředí vznikl na rozdíl od české historiografie projekt v období let 1999 až 2002, který se zabýval císařskými financemi prvních Habsburků. Nicméně nesmíme zapomenout, že do výsledného sborníku Finanzen und Herrschaft³ přispěli PhDr. Bronislav Chocholáč, Dr., Mgr. Tomáš Sterneck, Ph.D., a prof Petr Vorel, CSc.